

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

Traducere după:

Vincenzo Cardarelli, *Poesie*, Milano, Mondadori , 1972

© 1996 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2017 Mondadori Libri S.p.A., Milano.

© Ioan Milea, pentru prezenta traducere

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Editura Limes,

Str. Castanilor, 3

407280 Florești, jud. Cluj

Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022

Email: edituralimes@yahoo.com

www.edituralimes.ro

ISBN 978-606-799-158-1

Vincenzo Cardarelli

POEZII

Traducere și cuvânt înainte de Ioan Milea

LIMES

2018

Ce meserie sau grijă să îi atribui?
Mutându-se înspre ușă
a găsit pe cineva cu care să vorbească
familiar.
Și mi-a întors spatele
larg ca niște aripi întinse.
La Colosseum a coborât, ușor,
dispărând din ochii mei, vai, pentru totdeauna.

CUPRINS

Poetul neștiutelor comuniuni.....	5
SPERANȚA E ÎN OPERĂ	
Adolescentă	16
Natură	19
Întâlnire nocturnă	20
Tristețe	23
Homo Sum	25
Aiax	27
Lui Omar Kayyâm	29
Lamento	31
Seară în Gavinana	32
INSPIRAȚIA, PENTRU MINE, E INDIFERENȚĂ	
Salut de anotimp	38
Timpuri imaculate	40
Oboseală.....	43
Fugă	44
Treceri	45
Prietenie	46
Arabesc	47
Estivă.....	48
ȘI ACUM, ÎN ACESTE DIMINEȚI	
Parabolă.....	52
Tinerețe amăgită	53
Memento.....	54

Toamnă.....	55
Octombrie.....	56
Septembrie la Veneția	58
Toamnă venețiană.....	59
Calendar.....	61
Iubire.....	62
Despărțire.....	64

NU MAI ȘTIU CARE ERA

Așteptare.....	68
Renunțare.....	69
Trecut.....	70
Crudul adio.....	71
Remușcare	72
Insomnie	73
Zori	74
Pescăruși	75
Caracter.....	76
Februarie	77
Martie.....	78
Aprilie.....	79
Primăvară citadină	80
Poloneză	82
Scherzo	83
Largo de seară.....	84
Raze.....	85
Liguria.....	86
Seară în Liguria	87
Portret	88
Idilă	89
Somnul fecioarei	91
Stele căzătoare	92

Sardinia	93
Sfinți din ținutul meu	96
Către pământ	98
Părinți.....	99
Baladă.....	100
Trecere nocturnă.....	102
Plecare în zori.....	103
Pe un mormânt	104
Nostalgie	105
Mutare	107
Jurnal.....	108
Arpegii.....	110
Celui ce pleacă.....	112
În derivă	113
Ultima speranță.....	114
Călătorie.....	115
Către moarte	116

REÎNTOARCERE ÎN SATUL MEU

1. Memorie nemiloasă, ce ai făcut.....	121
2. De câte ori, o, satul meu natal	121
Nu-i de-ajuns să mori.....	122
Către zidurile satului meu.....	123

POEZII ADĂUGATE

Maternitate.....	127
Timp schimbător	128
Dimineți de octombrie.....	129
Un far	130
Întâlnire în tramvai	131

SPERANȚA E ÎN OPERĂ

Speranța e în operă.

Eu sunt un cinic căruia îi rămâne
pentru credința sa acest dincolo.

Eu sunt un cinic care crede-n ceea ce face.

Adolescentă

Asupra ta, adolescentă fecioară,
plutește o umbră sacră.
Nimic nu-i mai tainic,
mai demn de adorație și mai propriu
decât trupul tău despuiat.
Dar te retragi în veșmântul grijuliu
și locuiești departe
cu grația ta
unde nu știi cine te va ajunge.
Sigur nu eu. Dacă te văd trecând
la atâta regală distanță,
cu pletele răsfirate
și toată făptura dreaptă,
amețeala îmi trece.
Ești creatura netedă, fără pori,
care apasă cu răsuflarea-i
obscura bucurie a trupului ce abia
își suportă plinătatea.
În sângele ce are răsfrângeri
de flacăra pe fața ta,
cosmosul râde
ca în ochiul negru al rândunicii.
Pupila ta e arsă
de soarele dinăuntru.
Gura ți-e strânsă.
Măinile tale albe nu cunosc
sudoarea umiltoare a atingărilor.

Și mă gândesc cum corpul tău
dificil și gingaș
face să dispere iubirea
în inima bărbatului!
Și totuși unul te va atinge,
gură de izvor.
Unul care nu o va ști,
un pescuitor de bureți,
va avea această perlă rară.
Norocul și fericirea lui va fi
de a nu te fi căutat
și de a nu ști cine ești
și de a nu se putea bucura de tine
cu conștiința subtilă
care-l jignește pe gelosul Dumnezeu.
Ah, da, animalul va fi
destul de neștiutor
ca să nu moară înainte de-a te atinge.
Și totul e-așa.
Nici tu nu știi cine ești.
Și te vei lăsa cucerită,
dar numai pentru a vedea cum e jocul,
pentru a râde puțin împreună.
Așa cum flacăra se pierde în lumină,
la atingerea realității
tainele pe care le fâgăduiești
pier în neant.
Neîmplinită va trece
atâta bucurie!
Tu te vei da, te vei pierde,
dintr-un capriciu care nu o nimerește
niciodată, cu primul care îți va plăcea.

Timpu*l* iubește joaca
ce îl zorește,
nu șovăielnică voință care amână.
Astfel, copilăria
face să se învârtă lumea,
iar înțeleptul nu-i decât un copil
care se tânguie că a crescut.

Natură

Prin tine reînvie-nvechitele imagini.
Tânărul tău cap cârlionțat e asemenea măciuliei tirsului –
corp arborat, sărbătoresc, tragic.
Tu nu cunoști marele arc năvalnic al surâsului tău:
cum scaperi, se și răspândește în jur o iute mișcare a ta!
Eu sunt martirul și martorul tău.
Uneori prezența ta mă atinge ca o cufundare
neașteptată în primăvară.
Ești farmecul dimineților ce nu se mai întorc.
Uimitoare și extraordinare dimineți încât nici nu știe
nimicnicia noastră cum să se strecoare în ele!
Ritm, virginitate, perfecțiune.

Întâlnire nocturnă

Ah, vagabondule, ființele ca tine!
Cu pantofii tăi albi de pânză,
cu largii tăi pantaloni de catifea
și un trabuc stins ce atârna
între buzele tale
ca o țintă uitată,
huhurez al orașelor,
câine apatic și curios
umblând prin mulțime
abătut din drum de toate mirosurile,
tu ești în stare să fi colindat
toate cheiurile lumii.
Ai făcut nu una, ci zeci
și zeci de expediții ale lui Columb,
tu, pe Glob.
Cunoșteai oare marea
înainte să o străbați?
Știai de existența
atâtor, atâtor orașe?
Pe ce atlas ai trasat,
rotind pământul cu degetul,
itinerariile călătoriilor tale?
Și totuși, strigă-ți, în fața continentelor,
idioata ta hotărâre
de mare explorator!
De-abia debarcat luai
calea oarbă a nevoii

ce are oriunde
un aer de acasă.
Nici măcar nu-ntrebai: – Unde suntem?
Te azvârleau acolo. Tu erai mulțumit.
Și nu te mai întreb de meserii.
Probabil că le-ai
îndurat pe toate și nu ai niciuna.
Ca și frații pe care îi ai
pe orice paralelă
și care te-au primit fără salut,
te-au recunoscut fără mirare,
te-au văzut plecând fără regret
(și tu făceai la fel),
o, tu, atât de singur!
Aceasta era viața voastră
între oamenii legați
cu același lanț.
În afumatele cârciumi
luați fiecare din farfuria comună.
Și apoi, seara, hoinăreli primprejur,
bucurându-vă de veselia străzilor.
Înghesușiți pentru câteva zile
în culcușuri provizorii,
vă întindeați laolaltă, goi,
sub același cearceaf,
vă schimbați între voi lucrurile
cele mai lipite de trup,
vă dezvăluiați graiurile
apăsând umăr pe umăr,
dar nu vă spuneți niciun cuvânt intim.
Fiindcă oboseala vă chinuia
și unul în celălalt își ura suferința

și fiecare își rumega tăcerea
și omul era departe de voi.

Rămâneți strânși

precum marfa care așteaptă pe cheiuri
și nu știe pe ce țărături va ajunge.

Cu aceste șederi neutre,
tregeri străine ale salamandrei prin foc,

puțin câte puțin, dezolant,
întregul timp al vieții tale s-a umplut.

Iar acum rătăcești îngrozit
precum copilul care nu știe ce a făcut.

Și amarnic îți mesteci chiștocul!

Și mergi trăgând cu ochiul, ca să te consolezi,
la prostituata care își poartă,

pe trotuarul opus,

singurătatea ei paralelă

cu mai puțină ranchiună ca tine.

Tristețe

Între atâtea treburi ce ne-amăgesc
a stârni un fior e un fleac.

A arunca între faptă și faptă,

ca o lungă rază pulverulentă

între doi munți depărtați,

o pauză de mirare;

a descoperi în actul inconștient

hotărâta prezență a unui rit;

și, apropiindu-se, în timp ce vorbești,

ceva ce anulează orice rațiune,

silindu-te să te oprești –

ce sens au toate astea?

Lumea cunoaște sufletele

la trecerile sensibile și active.

Viitorul se deschide

dintr-odată în fața noastră.

De insomniile noastre eroice

lumea nu vrea să știe.

M-am dăruit în atâtea
nevăzute comuniuni!

M-am împărțit atâtor
suflete întrezărite

pe ascuns, neștiutor de darul meu!

Încredințându-mă întreg,

în fiecă clipă,

ca lui Dumnezeu.